

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

Bfv.III.122/2009/5.szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2009. év szeptember hó 22. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A csalás büntette miatt G.T. és társa ellen folyamatban volt büntetőügyben az S.R. II. rendű terhelt által védője útján benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálv a Szekszárdi Városi Bíróság 31.B.124/2007/12. számú, valamint a Tolna Megyei Bíróság 3.Bf.197/2007/3. számú ítéletét S.R. II. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

E végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Szekszárdi Városi Bíróság a 2007. október 19. napján kelt 31.B.124/2007/12. számú ítéletével a II. rendű terheltet bűnsegédként elkövetett jelentős kárt okozó csalás büntette miatt 10 hónapi börtönbüntetésre és a Magyar Köztársaság területéről 2 évi kiutasításra ítélte. A kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

A II. rendű terhelt és védője fellebbezése folytán eljáró Tolna Megyei Bíróság a 2008. június hó 18. napján kelt 3.Bf.197/2007/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság határozatát megváltoztatta és

a II. rendű terhelt cselekményét társtettesként elkövetett család bűntette kísérletének minősítette. Egyben a vele szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát 6 hónapra leszállította, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A bíróság által megállapított tényállás szerint S.R. II. rendű terhelt 2005. évben ismerkedett meg G.T. I. rendű terhelttel, majd 2006. február 28. napján előzetes megállapodás alapján felkeresték a szekszárdi F.A. Kft telephelyét, ahol az I. rendű terhelt 2006. február 28. és március 3. napja közötti időre bérbe vett egy - a terheltek által közösen kiválasztott - Ford Transit mikrobust, amellyel a szerződés szerint nem csupán az ország területén, hanem Ausztriában is közlekedhet. Ezt követően az I. rendű és a II. rendű terhelt a gépjárművel Szerbiába utaztak, ott a gépkocsiról ismeretlen körülmények között egy másolt kulcsot készítettek, majd az I. rendű terhelt 2006. március 3-án Szabadkán, a Magyar Köztársaság Főkonzulátusán bejelentette, hogy a gépjárművet A. településen eltulajdonították. Ezek után G.T. Magyarországra utazott, felkereste P.I. sértettet és elmondta, hogy a gépkocsit eltulajdonították tőle. Ezt követően 2006. március 6-án értesítette a sértettet, hogy a gépjármű Szerbiában megvan és azt 260.000 forintért visszakaphatja. Másnap, vagyis 2006. március 7. napjának éjszakáján P.I. Szerbiába utazott, ahol a határ közelében pontosan már meg nem határozható helyen találkozott S.R. II. rendű terhelttel, és részére átadott 100.000 forintot, aki ezt követően a Ford Transit gépkocsit visszaadta. A gépjármű értéke 2.897.000 forint volt. Az így megállapított tényállást a másodfokon eljáró megyei bíróság mindössze annyiban pontosította, hogy P.I. 2006. március 7-én még Magyarországon az I. rendű terheltnak 50.000 forintot, a határon túl pedig a II. rendű terheltnak 100.000 forintot adott át, így összesen 150.000 forintot fizetett ki a gépkocsi visszaszerzése érdekében.

A jogerős ítélettel szemben S.R. II. rendű terhelt nyújtott be felülvizsgálati indítványt. Ebben előadta, hogy elsődlegesen kéri, hogy a Legfelsőbb Bíróság helyezze hatályon kívül a Tolna Megyei Bíróság másodfokú határozatát és szüntesse meg az eljárást. Amennyiben erre nem kerülne sor, úgy indítványozza, hogy a bíróság mentse fel az ellene emelt vádak alól, amennyiben pedig ez sem lehetséges, úgy a jogerős ítéletek hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

Álláspontja szerint a Btk. területi és személyi hatályáról szóló rendelkezések szerint a nem magyar állampolgár által külföldön elkövetett cselekményre akkor lehet alkalmazni a magyar törvényeket, ha az a cselekmény a magyar törvények szerint is bűncselekmény és a legfőbb ügyész elrendeli a büntetőeljárás megindítását. Ezzel kapcsolatosan hivatkozott arra, hogy ő nem magyar állampolgár, így a magyar hatóságoknak nem volt joghatósága

a vele szembeni büntetőeljárás lefolytatására, ezért a Be. 373.§ (1) bekezdés I. pontja alapján az ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését indítványozta.

Ezen túlmenően a II. rendű terhelt hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, csupán felsorolta a bizonyítékokat, de azok sommás értékelésén túl nem értékelte, nem elemezte és nem mondta ki, hogy egyes bizonyítékokat miért fogadott el vagy miért vetett el. Ez pedig olyan súlyos eljárási hiba, amelynek a Be. 373.§ (1) bekezdés III/a. pontja értelmében hatályon kívül helyezést kell eredményeznie. A terhelt álláspontja szerint a másodfokú bíróság nem észlelte, vagy ha észlelte, nem pótolta ezen hiányosságokat és ezzel megsértette a Be. 258.§ (3) bekezdés b/ pontjában, illetve a Be. 373.§ (1) bekezdés III/a. pontjában foglaltakat.

Ezen túlmenően a II. rendű terhelt kifogásolta, hogy az ügyben eljáró bíróságok nem megfelelően értékelték az egyes tanúvallomásokat, a mérlegelés során a tanúvallomások összevetésére, az ellentmondások feloldására, szembesítésre nem került sor. Ennek megfelelően az ítélet megalapozatlan, a rendelkezésre álló bizonyítékokból okszerűtlen következtetéseket vontak le és olyan tényeket állapítottak meg, amelyekre nézve nem volt bizonyíték. S.R. II. rendű terhelt felülvizsgálati indítványában határozottan állította, hogy a bérleti szerződés megkötésekor nem volt jelen, tartalmának meghatározásában nem vett részt, ennek megfelelően semmilyen módon nem működött közre a sértett megtévesztésében.

A Legfőbb Ügyészség a BF. 472/2009. számú átiratában arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felülvizsgálati indítvány a tényállást támadó és az indokolási kötelezettség teljesítését hiányoló részében törvényben kizárt, egyéb részeiben pedig alaptalan. Ennek megfelelően a felülvizsgálattal megtámadott határozatok hatályában fenntartására tett indítványt.

A felülvizsgálati indítvány nem alapos.

Téves a terhelt és a védő azon hivatkozása, miszerint eljárási szabálysértést követett el a bíróság, amikor a nem magyar állampolgár által külföldön elkövetett bűncselekmény miatt legfőbb ügyészi indítvány nélkül járt el és hozott bűnösséget megállapító határozatot.

Jelen esetben ugyanis a Btk. 4.§ (1) bekezdés a/ pontja, illetve a (3) bekezdése nem kerülhet alkalmazásra, mivel a bűncselekmény elkövetési helye nem külföldön, hanem belföldön volt.

A Be. 423.§ (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban is irányadó jogerős tényállás szerint a bűncselekmény elkövetésének a helyszíne Magyarországon volt, egyrészt az F.A. Kft telephelyén, a sértett megtévesztése alkalmával, másrészt még a határ előtt, belföldön, amikor a sértett az I. rendű terhelt részére az 50.000 forintot átadta.

Kétségtelen, hogy a telephelyen a gépkocsi kiválasztásakor a II. rendű terhelt még csupán bűnsegédi magatartást valósított meg, azonban a kezdeti szándékegység a továbbiakban a bűncselekmény kivitelezése során már a közös elkövetéssel is párosult, így a bűncselekményt - a másodfokú határozat helyes indokai szerint - társtettesként valósította meg terhelt-társával.

S.R. II. rendű terhelt bűnsegédi magatartása viszont - amely már önmagában is megalapozza az elkövetési hely egyértelmű meghatározását - beleolvad a társtettesi tevékenységbe, és a cselekmény egészére egységes jogi értékelésben részesül.

A csalás bűncselekményének elkövetési helye pedig az, ahol az elkövető az eredmény létrehozásának szándékával fejtette ki az elkövetési magatartást, a megtévesztést. Jelen esetben a sértett megtévesztésére, - sőt a részbeni károkozásra is - Magyarországon került sor, amely cselekmény sorozatban a II. rendű terhelt mindvégig tevékenyen részt vett, ezért a Btk. 3.§ (1) bekezdése szerint vele, mint nem magyar állampolgárral szemben a magyar törvényt kell alkalmazni.

A felülvizsgálati indítvány a továbbiakban sérelmezte, hogy az ügyben eljáró bíróságok nem kellően teljesítették indokolási kötelezettségüket. Ugyanakkor viszont az indítvány nem jelölt meg olyan konkrét adatokat, amelyekből az abszolút hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértésre vonható következtetés.

A felülvizsgálat során megállapítható volt, hogy az ügyben eljáró első- és másodfokú bíróság érdemi felülbírálatra alkalmas módon megindokolta döntését, határozatában beszámolt a bizonyítékokat mérlegelő tevékenységéről, a tényállás megállapításáról, illetve döntésének jogi indokairól.

Ennek megfelelően a Legfelsőbb Bíróság a Be. 373.§ (1) bekezdés III/a. pontjában meghatározott eljárási szabálysértés megállapítására nem látott törvényes alapot.

Sérelmezi a felülvizsgálati indítvány, hogy az ügyben eljáró bíróságok nem a törvénynek megfelelően értékelték a bizonyítékokat és nem vizsgáltak meg minden rendelkezésre álló bizonyítékot, így mind az első-, mind a másodfokú határozat megalapozatlan.

Az indítvány ezen hivatkozásával kapcsolatosan megjegyzi a Legfelsőbb Bíróság, hogy a Be. 423.§ (1) bekezdése szerint a jogerős bírói határozatban megállapított tényállás nem támadható, annak téves volta, felderítetlensége vagy a bizonyítékok nem megfelelő értékelése, illetve a bizonyítási indítványok mellőzése felülvizsgálat alapját nem képezheti.

Figyelemmel arra, hogy az ügyben eljáró bíróságok az anyagi jog szabályainak sérelme nélkül állapították meg a terhelt bűnösségét és eljárási szabálysértést sem valósítottak meg, a Legfelsőbb Bíróság a megtámadott határozatokat a Be. 426.§-a alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati indítvány megismétlésének tilalmára vonatkozó figyelmeztetés a Be. 418.§-ának (3) bekezdésén és a Be. 421.§ (2)-(3) bekezdésén, míg a fellebbezés kizártsága a Be. 3.§-ának (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2009. szeptember 22.

Dr. Akác József s.k. a tanács elnöke, Dr. Varga Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Demeter Ferencné s.k. bíró.

A kiadmány hitelül:

írnok
MV